

for det første: de mellem Parterne gældende Overenskomster af almindelig eller særlig Art og de Retsregler, der fremgaa deraf;

for det andet: den mellempøkelige Sædvaneret som Udtryk for en almindelig, som Ret anerkendt Praksis;

for det tredje: de almindelige, af Kulturstaterne anerkendte Retsgrundsætninger;

for det fjerde: Resultaterne af anerkendt Teori og Domspraksis som Hjælpemiddel for Fastsættelsen af Retsnormerne.

Med begge Parters Samtykke kan Voldgiftsretten træffe sin Afgørelse efter billigt Skøn i Stedet for at støtte den paa Retsgrundsætninger.

Art. 5 fastsætter, at saafremt ikke Parterne i det enkelte Tilfælde træffer anden Aftale, nedsættes Voldgiftsretten paa følgende Maade:

Dommerne vælges paa Grundlag af Fortegnelsen over Medlemmerne af den staaende Voldgiftsret i Haag. Hver Part udnævner to Voldgiftsdommere, hvoraf kun den ene maa være dens egen Statsborger. I Fællesskab udnævner Parterne den femte Dommer, der tillige er Voldgiftsrettens Formand. Formanden skal have en anden Nationalitet end de andre Voldgiftsdommere. Han maa ikke have sin Bopæl paa Parternes Omraade og ikke staa eller have staaet i deres Tjeneste.

Valget af Dommerne finder som Regel Sted paa ny for hvert enkelt Stridstilfælde.

Efter Art. 6 vil Parterne i hvert enkelt Tilfælde fastsætte en særlig *Voldgiftsordning*. Deri bestemmes Stridsgenstanden, de eventuelle særlige Beføjelser for Retten, dennes Sammensætning og Sæde, Størrelsen af det Beløb, som hver af Parterne skal deponere som Forskud paa Omkostningerne, de Regler, der skal iagttages med Hensyn til Procedurens Form og Frister, samt de i øvrigt nødvendige Enkeltheder. Meningsforskelle om Bestemmelserne i Voldgiftsordningen skal, med Forbehold af Forskriften i Art. 7, afgøres af Voldgiftsretten.

Efter Art. 7 kan hver Part, saafremt der ikke inden seks Maanedes efter, at en af Parterne overfor den anden har